

ske få lande, i virkeligheden imod store dele af verdenssamfundet, også mod det, der typisk er nære allierede?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Det er jo helt åbenlyst meget afgørende for Venstres ordfører at slå fast, at der er tale om en stærk FN-forankring. Hr. Jens Rohde sagde heroppefra: Der er en FN-forankring til stede.

Så vil jeg bare spørge hr. Jens Rohde, hvordan det passer med det, som statsministeren udtalte på sit pressemøde i Statsministeriet den 29. januar, hvor statsministeren udtaler:

»En forankring i FN betyder drøftelser og beslutninger i Sikkerhedsrådet. Derfor er den politiske realitet, at de fem permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet skal være enige først.«

Det er statsministerens opfattelse af, hvad en FN-forankring er. Dækker det det begreb, som hr. Jens Rohde nu opererer med?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Til både hr. Jacob Buksti og hr. Jann Sjursen og sådan set også til alle andre vil jeg sige, at nøjagtig ligesom den tidligere regering gjorde det i 1998, holdt sig meget stringent, meget stringent til den vurdering, der kom fra Folkeretskontoret, om, at der var FN-mandat, og at der var en FN-forankring til den aktion, som man ville give bidrag til mod Irak dengang, så mener jeg sådan set også, at det er rimeligt, at jeg henholder mig til, at Folkeretskontoret giver den vurdering.

Dengang var diskussionen der nemlig også, for der var både hr. Keld Albrechtsen og hr. Villy Søvndal meget oppe at køre over for den daværende udenrigsminister og over for de to regeringspartier. Det var nøjagtig den samme diskussion, vi havde i 1998, som vi har nu.

Dengang henholdt man sig meget klart til, at Folkeretskontoret havde vurderet, at der var FN-forankring. Folkeretskontoret har oven i købet vurderet, at der i dag er en endnu stærkere – endnu stærkere – forankring til at gå ind i den her aktion.

Med hensyn til, hvilke lande der er med, er det stadig væk beklageligt, at det ikke har kunnet lade sig gøre at skabe en større alliance. Men nu skal man også lige passe på ikke at tro, at motiverne fra alle lande til ikke at gå med har været højere, ædlere motiver.

Det ville jo være meget, meget naivt at tro, at det udelukkende bare handler om fredsel-

de. Vi ved godt, hvorfor tyskerne ikke gik med. Det var, fordi Schröder skulle vinde valgkampen og skruede sig så højt op i masten, at han ikke kunne komme ned igen, og sådan er der særinteresser for mange lande.

Kl. 9.45

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Af hensyn til folkeretten vil jeg godt spørge hr. Jens Rohde, om han står bag det svar på spørgsmål nr. 177, som udenrigsministeren er kommet med, og hvoraf det fremgår, at betingelsen for, at denne krig skulle være lovlig, var, at først skulle forhandlingerne i Sikkerhedsrådet bryde sammen; så skulle det vise sig, at der var et flertal imod det, og så var det lovligt at gå i krig. Betingelsen for at kunne gå i krig var altså, at forslaget om at gå i krig blev nedstemt i Sikkerhedsrådet. Så står der, at det ikke var afgørende, hvem der var årsag til, at det ikke kunne vedtages.

Her er vi altså ude i det fuldstændig fantastiske. Man bruger som folkeretlig begrundelse, at forslaget blev nedstemt, at det ikke kunne vedtages, at der var flertal imod det i Sikkerhedsrådet. Det er ministerens oplysning, at det er begrundelsen for, at det var lovligt. Jeg tror, alle vil kunne se, at her er man ude i en folkeretlig tilstand, som ikke vil kunne forklares uden for den danske regerings egne mødelokaler.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Til hr. Jens Rohde, der som svar på mine bemærkninger om nordisk samarbejde refererer tilbage til Hans Hedtoft, nordisk forsvarsunion osv., må jeg sige, at det godt nok ikke var det, der indgik i baggrunden for mit spørgsmål.

Det går helt klart på andre nordiske landes deltagelse i internationale opgaver gennem de sidste 10-12 år. Det er der, der meget ofte har været sammenfald mellem de nordiske interesser både på Balkan og også i andre FN-operationer. Der synes jeg nok, det ville være væsentligt, om man kunne søge en nordisk enighed.

Mit spørgsmål gik i og for sig på, hvorfor regeringen ikke aktivt har forsøgt at danne en fælles nordisk opfattelse af forholdet til Irak.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg må indrømme, at jeg synes, det er en lidt særegen form for logik, som hr. Jens Rohde præsterer i debatten her i dag.